



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, zast. Mgr. Zuzanou Červenou, advokátkou, se sídlem Myslíkova 174/23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2015, č. j. 46 A 23/2013 – 93,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

**Přehled dosavadního řízení**

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2012, č. j. 170269/2012/KUSK, sp. zn. SZ 168402/2012/KUSK REG/BT, zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 16. 10. 2012, č. j. MBE/43730/2012/VÝST-Čp, sp. zn. 8776/2012/VÝST, kterým byla podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítnuta žádost žalobce ze dne 13. 8. 2012 o vydání rozhodnutí o umístění stavby plotu na pozemku p. č. 334/1 a 1165/14 v k. ú. Kozolupy, obec Vysoký Újezd, s odůvodněním, že záměr žalobce není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 písm. a) a b) stavebního zákona, neboť do pozemků žalobce zasahuje v územním plánu navržená místní obslužná komunikace.

[2] Žalobce v žalobě podané u Městského soudu v Praze v první řadě namítal, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť v něm není

uvedeno, proč není možné povolit umístění stavby plánovaného plotu, přestože v jiných obdobných případech správní orgány rozhodly o umístění stavby plotů a komunikace kladně, a to i přes rozpor s regulativem uspořádání území. V postupu správních orgánů obou stupňů tak žalobce shledává porušení zásady přiměřenosti a ochrany legitimního očekávání.

[3] Závěr žalovaného, že zamýšlené umístění plotu je v rozporu s územním plánem je podle žalobce nesprávný, neboť územní plán je dokument vydaný v měřítku 1:5000, které neumožňuje přesné určení umístění veřejné komunikace, a proto nemůže obstát tvrzení žalovaného, že z grafické části územního plánu vyplývá, že tato komunikace zasahuje do pozemků žalobce. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že předmětná komunikace může být umístěna na hranici jeho pozemků a kopírovat plánované oplocení. Vyjádření Městského úřadu Beroun, odboru územního plánování a regionálního rozvoje, které bylo podkladem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je podle žalobce vnitřně rozporné, neboť na jedné straně uvádí, že přesnou polohu budoucí komunikace a její umístění vůči jednotlivým pozemkům není možné určit a na druhé straně konstatuje, že plánovaná místní obslužná komunikace zasahuje do pozemků žalobce. Tomuto rozporu měly správní orgány obou stupňů věnovat pozornost. Nelze argumentovat ani průvodní zprávou obsaženou v projektové dokumentaci k záměru umístění plotu, jak činí žalovaný ve svém rozhodnutí, když konstatoval, že žalobce podal žádost o umístění stavby, přestože mu bylo známo, že navrhovaná stavba je v nesouladu s územním plánem. Tato zpráva totiž pouze respektovala uvedené vyjádření Městského úřadu Beroun. V této souvislosti žalobce odkázal na postup podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a vytkl žalovanému, že tímto způsobem nepostupoval, ačkoliv odvolání žalobce směřovalo i do obsahu závazného stanoviska (výše uvedeného vyjádření).

[4] Žalovaný dále podle žalobce nesprávně vyhodnotil stanovisko obce Vysoký Újezd ze dne 4. 10. 2012, ve kterém vyslovila souhlas s navrženým oplocením pozemku. Žalovaný sice správně uvedl, že tato obec je podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona účastníkem řízení, avšak dospěl k nesprávnému závěru, že není oprávněna vydávat k předmětu řízení jakákoliv stanoviska. Základním principem stavebního řízení však je, že účastníci řízení mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Neexistence negativních námitek obce a její souhlasné stanovisko podle žalobce jednoznačně prokazuje soulad stavby s dotčeným veřejným zájmem na využití území. Bylo povinností správních orgánů obou stupňů uvést, jak stanovisko obce věcně hodnotily. Toto stanovisko přitom považuje žalobce za stěžejní, neboť podle § 89 stavebního zákona obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a jejích občanů.

[5] Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 2. 2013, č. j. 3 A 16/2013 – 33, věc postoupil podle § 7 odst. 1, 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Krajskému soudu v Praze, neboť správní orgán prvního stupně má sídlo v obvodu tohoto soudu.

[6] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 9. 2015, č. j. 46 A 23/2013 – 93, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud nejprve poukázal na relevantní obsah správního spisu. K žalobcem namítanému porušení zásady ochrany legitimního očekávání a principu přiměřenosti krajský soud uvedl, že této zásady se nelze dovolávat v situaci, kdy je porušován právní předpis, resp. územní plán obce [ podle § 90 písm. a) stavebního zákona posuzuje stavební úřad v územním řízení, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací], neboť takové očekávání nelze považovat za legitimní. I kdyby však k určitým excesům v minulosti došlo, nelze se domáhat shodného nezákonného postupu s odkazem na zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť tato zásada může sloužit jako vodítko pro postup správního orgánu pouze v mezích jeho správního uvážení a v rámci přípustného výkladu právních předpisů, nikoliv nad jejich rámec. Obdobně pak nelze s odkazem na předchozí nezákonný postup ani žádat,

pokračování

aby bylo zasahováno do oprávněného očekávání dalších účastníků řízení, kteří naopak postupovali nebo očekávají, že bude postupováno, v souladu s právními předpisy a platným územním plánem.

[7] Krajský soud se dále zabýval tím, zda žalobcův záměr stavby plotu žalobce je či není v souladu s územním plánem obce Vysoký Újezd (vyhláška č. 1/2005, o závazných částech územního plánu obce Vysoký Újezd) platným v době rozhodování žalovaného. Podle čl. 11 bod 3 uvedené vyhlášky jsou závazné zásady využití ploch a trasy komunikací. Podle čl. 7 této vyhlášky jsou plochy pro veřejně prospěšné stavby vymezeny v grafické části ve výkresu „Veřejně prospěšné stavby“ a jejich seznam je uveden v příloze č. 1 této vyhlášky pod písm. h). V uvedeném seznamu je mimo jiné uvedena síť místních komunikací. Z grafické části územního plánu obce Vysoký Újezd, konkrétně z výkresu „Využití území sídla – část doprava“ a též z výkresu „Veřejně prospěšné stavby“ plyne, že v místě, kde se nachází pozemky žalobce, které hodlal oplotit, je zakreslena žlutou barvou místní obslužná komunikace. Tento závěr lze jednoznačně učinit na základě srovnání uvedených výkresů s katastrální mapou obsaženou ve správním spise, zejména jde o srovnání delší strany pozemků parc. č. 334/21 a 334/19 a kratší strany pozemku žalobce parc. č. 334/1, které jsou zhruba stejně dlouhé. Z výkresů územního plánu plyne, že žlutě vyznačená trasa místní obslužné komunikace se od hrany pozemků parc. č. 334/21 a 334/19 nenachází ve stejné vzdálenosti, ale je mnohem blíže, tedy zcela zjevně je situována do pozemků žalobce. Soud tedy ve shodě se správními orgány obou stupňů uzavřel, že územní plán obce platný v době rozhodování na sporném pozemku vymezoval záměr, s nímž byla žádost žalobce o umístění oplocení v rozporu.

[8] Byť je územní plán zpracovaný v měřítku 1:5000 a není možné přesně určit umístění místní obslužné komunikace, je třeba se podle krajského soudu ztotožnit ze závěrem žalovaného, že z grafické části územního plánu vyplývá, že tato komunikace zasahuje do pozemků žalobce. V tomto závěru přitom nelze shledat žádný rozpor, neboť celé územní plánování a navazující územní řízení je postaveno na principu postupného zpřesňování jednotlivých dokumentací (rozhodnutí). Zatímco v územním plánu je vymezen pouze koridor pro budoucí místní obslužnou komunikaci, v územním řízení je již v rámci tohoto koridoru tato komunikace konkrétně umístěována. V tomto případě ovšem do pozemků žalobce, které hodlá oplotit, zasahuje vymezený koridor celou svojí šíří.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně porušení § 149 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný správně argumentuje tím, že on sám je ve smyslu uvedeného ustanovení nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Za takové situace tedy nebylo vůbec na místě vyžadovat změnu či potvrzení závazného stanoviska úřadu územního plánování, neboť žalovaný byl oprávněn tuto úvahu učinit sám. Této povinnosti přitom dostal, neboť se vyjádřil tak, že stavba plotu koliduje s polohou navrhované místní obslužné komunikace, a je tak v rozporu s územním plánem obce Vysoký Újezd.

[10] Nedůvodná je podle krajského soudu také námitka, že žalovaný nevyšel z vyjádření obce Vysoký Újezd, v němž netrvala na požadavku územního plánu, aby oplocení do ulice bylo provedeno živým plotem. Obec jako účastník řízení má sice právo podávat k věci vyjádření. To však není závazným stanoviskem, jako je tomu například u již zmiňovaného závazného stanoviska úřadu územního plánování, od kterého se stavební úřad nemůže odchýlit. Toto vyjádření obce je tak na rozdíl od závazného stanoviska dotčeného orgánu toliko podkladem pro vydání rozhodnutí, které správní orgán hodnotí podle své úvahy (§ 50 odst. 4 správního řádu). V dané věci žalovaný na tento rozdíl v postavení dotčeného orgánu a účastníka řízení upozornil a správně dodal, že pokud obec nesouhlasí s částí územního plánu, má zastupitelstvo obce možnost zahájit proces pořízení změny územního plánu. Jakékoli

vyjádření obce totiž nemůže samo o sobě nahradit platný územní plán, přičemž dokud obec skutečně změnu územního plánu příslušným procesem nepřijme, musí se jak obec, tak i stavební úřad řídit platným územním plánem.

[11] Námitkou že územní plán obce vysoký Újezd není vůbec platný a účinný, neboť obec Vysoký Újezd dne 22. 9. 2005 vydala obecně závaznou vyhlášku o místním poplatku č. 1/2005, která nabyla účinnosti dne 8. 10. 2005 a tím došlo ke zrušení původní vyhlášky č. 1/2005 o závazných částech územního plánu obce Vysoký Újezd ze dne 28. 4. 2005, se krajský soud nezabýval, neboť byla uplatněna až v replice, tedy po zákonem stanovené koncentrační lhůtě [§ 71 odst. 2 s. ř. s., zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)].

[12] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v první řadě uvedl, že v posuzované věci je zásadní znalost místních poměrů, konkrétní lokality a jejích potřeb a za zásadní označil stanovisko obce Vysoký Újezd, která s plánovaným oplocením stěžovatele souhlasila. Podle stěžovatele tak je s podivem, za jakým účelem je toto stanovisko vyžadováno, když k němu není vůbec přihlíženo. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že obec za 11 let existence územního plánu neučinila žádný krok k jeho naplnění (vzniku předmětné místní obslužné komunikace). Tato skutečnost dle názoru stěžovatele zapříčiňuje, že zakreslení plánované komunikace představuje nepotřebné omezení všech vlastníků pozemků v dané lokalitě. Případný vznik komunikace není výstavbou oplocení nijak ohrožen. Živý plot je vyžadován pouze po stěžovateli a tento požadavek nemá dle jeho přesvědčení jakoukoli právní oporu. Stěžovatel dále krajskému soudu vytknul, že nezjistil správně skutkovou podstatu z důvodu neznalosti konkrétní lokality, a proto nesprávně rozhodl.

[13] Krajský soud podle stěžovatele deklaroval, že v minulosti došlo k nezákonným postupům a odchýlkám od platného regulativu pro plochy „čistě obytné území“. Stěžovatel tak má za to, že s ohledem na tato opakovaná porušení územního plánu a právních předpisů se v tolika případech nemohlo jednat o nezákonné postupy, ale o postupy, které pouze nebyly zcela v souladu s územním plánem a které reflektovaly aktuální stav místních poměrů v obci. Argumentaci krajského soudu, že se v posuzované věci nelze domáhat shodného nezákonného postupu s ohledem na zásadu rovného zacházení, považuje stěžovatel za nesprávné právní posouzení.

[14] Neplatnost a neúčinnost územního plánu měl krajský soud zjišťovat sám z úřední povinnosti a nikoli tuto námitku považovat za pozdě uvedenou s ohledem na koncentraci řízení. Platnost určité listiny nelze považovat za důkaz ze strany žalobce, ale o obecnou skutečnost zásadní pro rozhodnutí ve věci.

[15] Stěžovatel dále zmínil řadu skutečností, z kterých podle jeho názoru vyplývá jeho legitimní očekávání týkající se povolení oplocení pozemku, např. to, že v dané lokalitě jsou všechny stavební pozemky oploceny a to ve velmi různých variantách, nikdy však pouze živým plotem, vznikem oplocení nedojde k omezení výkonu vlastnických práv vlastníků sousedních pozemků, nedojde k omezení veřejného zájmu, nedojde k narušení urbanistické tradice obce, nic nebrání tomu, aby byla komunikace vedena paralelně s oplocením, oplocení zajistí řádnou ochranu jeho vlastnického práva a užívání pozemku. Za zásadní stěžovatel označil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno pouze na základě stanoviska odboru územního plánování a regionálního rozvoje téhož správního orgánu, které však pro odbor výstavby správního orgánu prvního stupně není závazné a je chybné, neboť odkazuje na obecně závaznou vyhlášku č. 1/2005 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství ze dne 22. 9. 2005, která řeší místní poplatky a ne územní záležitosti.

pokračování

[16] Závěrem stěžovatel uvedl, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní argumentací a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

## II. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[18] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly správně, když pro rozpor s platným územním plánem zamítly žádost stěžovatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby plotu na pozemku parc. č. 334/1 a 1165/14 v k. ú. Kozolupy, obec Vysoký Újezd. Z obsahu kasační stížnosti je patrné přesvědčení stěžovatele o oprávněnosti realizace této stavby.

[21] Podle § 90 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Podle § 92 odst. 2 téhož zákona, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizační záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.*

[22] Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel z vyhlášky (platné v době rozhodování žalovaného) č. 1/2005 o závazných částech územního plánu obce Vysoký Újezd schválené obecním zastupitelstvem obce Vysoký Újezd dne 28. 4. 2005, která dle svého čl. 1 odst. 1 vymezuje závazné části územního plánu obce Vysoký Újezd. Tento územní plán stanovuje funkční a prostorové uspořádání území, základní podmínky pro umístování staveb, limity využití území, místní územní systém ekologické stability a plochy pro veřejně prospěšné stavby (čl. 1 odst. 2). Pro lokalitu G a na východě navazující lokalitu H a I je v územním plánu vymezena místní obslužná komunikace probíhající severojižním směrem, která zasahuje do pozemků žalobce. Podle čl. 11 bod 3 uvedené vyhlášky jsou závazné zásady využití ploch a trasy komunikací. Podle čl. 7 téže vyhlášky jsou plochy pro veřejně prospěšné stavby vymezeny v grafické části ve výkresu „Veřejně prospěšné stavby“ a jejich seznam je uveden v příloze č. 1 této vyhlášky pod písm. h).

[23] Nejvyšší správní soud se ohledně rozporu stěžovatelem zamýšlené stavby plotu s platným územním plánem plně ztotožňuje s úvahami a závěry krajského soudu uvedenými již výše v bodě 7 tohoto rozsudku, k nimž dodává, že to, že trasa místní obslužné komunikace zakreslená v územním plánu je vyznačena přibližně na hranici pozemků p. č. 334/1 a 334/9 v k. ú. Kozolupy, které spolu v části poblíž stávající komunikace III. třídy na pozemku p. č. 1165/1 v k. ú. Kozolupy bezprostředně sousedí (o něco dále od této komunikace se mezi

nimi nachází pozemek p. č. 322 v k. ú. Kozolupy) a je tedy zřejmé, že jinde než na těchto pozemcích být umístěna být nemůže. Tuto skutečnost je možno ověřit rovněž z výkresu „Veřejně prospěšné stavby“, který je součástí územního plánu a jeho měřítko je 1:2280, a je tedy přesnější než stěžovatelem uváděných 1:5000 (což je měřítko hlavního výkresu). Na tomto výkresu jsou rovněž patrné hranice jednotlivých dotčených pozemků. Naopak záměr, o jehož umístění stěžovatel žádal v územním řízení, je dle situačního výkresu v měřítku katastrální mapy (příloha žádosti stěžovatele) přímo na hranici pozemků č. 334/1 a 334/9. Nejvyšší správní soud tak má stejně jako krajský soud a žalovaný za to, že stěžovatelův záměr stavby plotu koliduje se závazně vymezenou veřejně prospěšnou stavbou místní obslužné komunikace, a je tedy v rozporu s územním plánem obce Vysoký Újezd.

[24] Tvrzení stěžovatele, že případný vznik komunikace není výstavbou oplocení nijak ohrožen, nelze s ohledem na výše uvedené přisvědčit, neboť jestliže do pozemku stěžovatele p. č. 334/1 v k. ú. Kozolupy zasahuje v územním plánu vyznačená komunikace, pak je zjevné, že by oplocení pozemku v jeho části dotčené vymezenou komunikací překáželo její výstavbě.

[25] K námitce stěžovatele, v níž za zásadní označil znalost místních poměrů a souhlasné vyjádření obce Vysoký Újezd s plánovaným oplocením a vyjádřil podiv nad tím, že ke stanovisku obce není vůbec přihlíženo, Nejvyšší správní soud uvádí, že obec, na jejímž území má být realizován požadovaný záměr, je spolu se žadatelem o umístění stavby účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 stavebního zákona a jako taková má právo se k věci vyjádřit a podávat námítky (§ 89 odst. 4 stavebního zákona). K postavení obce v územním řízení se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil již v rozsudku ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 As 85/2012 – 41, v němž uvedl, že *„obec zaujímá v územním řízení specifické postavení, které je dáno tím, že její účastnictví v řízení není vázáno na možnost dotčení obce na jejích věcných právech k nemovitostem, jak tomu je u většiny ostatních účastníků územního řízení. Obec hájí v územním řízení zájmy územní samosprávné jednotky, tedy zájmy občanů obce. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), pečuje obec o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. Dle § 35 odst. 2 obecního zřízení je výkonem samostatné působnosti obce péče o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku. Byť může obec v územním řízení sebrat významnou roli, vystupuje-li v něm aktivně, není možné její postavení v něm přeceňovat. Z hlediska procesního totiž obec nemá postavení dotčeného orgánu, bez jehož souhlasu nelze územní rozhodnutí vydat a jehož podmínkám musí být vyhověno, vybrž „pouhého“ účastníka řízení, který v něm může uplatňovat významná procesní práva, avšak vyhovění žádosti není vázáno na souhlas obce, resp. splnění podmínek uplatňovaných obcí. Obec může rozvoj svého území dostatečně efektivně regulovat územněplánovací dokumentací, kterou vydává v samostatné působnosti.“* Jak již přiléhavě konstatoval krajský soud, vyjádření obce k požadovanému záměru není závazným stanoviskem, od kterého se stavební úřad nemůže odchýlit a nemůže nahradit platný územní plán dané obce, kterým se musí jak obec, tak stavební úřad řídit. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje také se závěrem krajského soudu, že vyjádření obce je toliko podkladem pro vydání rozhodnutí, které správní orgán hodnotí podle své úvahy (§ 50 odst. 4 správního řádu).

[26] Skutečnost, že za 11 let existence územního plánu nedošlo k vzniku plánované komunikace a obec nečiní v tomto ohledu kroky k jeho naplnění, neznamená, že zakreslení plánované komunikace představuje nepotřebné omezení všech vlastníků pozemků v dané lokalitě, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, neboť nic nemění na tom, že platný územní plán reguluje způsob využití daného území a stavební úřad proto při posuzování záměru podle § 90 písm. a) stavebního zákona posuzuje soulad navrženého záměru stavby s touto územně plánovací dokumentací. Územní plán vymezuje záměry, které mohou být realizovány až ve střednědobém

pokračování

či dokonce dlouhodobém horizontu. Proto také územní plány běžné platí i 20 či více let (stavební zákon dobu platnosti územních plánů nijak neomezuje, pouze požaduje jejich pravidelné vyhodnocování a jejich změnu v případě, že některé naplánované záměry již nejsou aktuální (srov. § 55 stavebního zákona). Posuzování účelnosti vymezených záměrů přitom není věcí správních soudů, nýbrž především zvoleného obecního zastupitelstva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. 6 Ao 3/2009 - 76, č. 2201/2011 Sb. NSS).

[27] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že živý plot je vyžadován pouze po něm a tento požadavek nemá jakoukoli právní oporu. Pozemky žalobce jsou totiž územním plánem zařazeny do lokality čistě obytného území, pro kterou územní plán v závazné části, v regulativech uspořádání území, jako přípustné využití mimo jiné stanoví, že „oplocení do ulice bude jednotné živým stříhaným plotem 0,6 m širokým, 1,4 m vysokým z různých druhů rostlin“. Jak již bylo uvedeno výše, platný územní plán reguluje využití území a stěžovatel je tudíž povinen při oplocování svého pozemku respektovat výše uvedené požadavky stanovené územním plánem. Stěžovatelem plánovaný plot z poplastovaného pletiva zelené barvy se zabetonovanými sloupky o výši 170 cm je bezpochyby v rozporu s výše zmíněnými požadavky územního plánu na oplocení v dané lokalitě.

[28] Stěžovatelem namítané opakované porušení územního plánu stavebním úřadem (schvalování plotů v rozporu s požadavky stanovenými územním plánem v jiných případech) nemá pro posouzení věci žádný význam a nezakládá stěžovateli legitimní očekávání na rozhodnutí obdobným způsobem, tj. v rozporu s platným územním plánem, jak to dovozuje v kasační stížnosti. Správní orgány jsou sice povinny postupovat v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Základní předpoklad pro postup v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání a se zásadou rovného přístupu k dotčeným osobám, však je soulad s právními předpisy, tj. postup v souladu se zásadou zákonnosti zakotvenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Zásadu ochrany legitimního očekávání tedy nelze vykládat tak, že pokud správní orgán někdy pochybil a rozhodl nezákonně, vzniká adresátům právních norem v obdobných případech legitimní očekávání, že i v jejich věcech bude rozhodnuto nezákonně. Také v případě této námitky se tak Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se nelze domáhat shodného nezákonného postupu s odkazem na zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť tato zásada může sloužit jako vodítko pro postup správního orgánu pouze v mezích jeho správního uvážení a v rámci přípustného výkladu právních předpisů, nikoliv nad jejich rámec. K uvedené otázce se Nejvyšší správní soud ostatně již vyjádřil ve své judikatuře, když v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52 konstatoval, že *„účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* Tentýž závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2014, č. j. 4 Ads 2011/2014 - 36. Legitimní očekávání stěžovatele nezakládá ani faktický stav v dané lokalitě, na který poukazuje v kasační stížnosti.

[29] K námitce, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýká, že neplatnost a neúčinnost územního plánu měl zjišťovat z úřední povinnosti a nikoli tuto námitku považovat za pozdě uvedenou s ohledem na koncentraci řízení, Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě ze dne 7. 2. 2013 a vznesl ji až v replice ze dne 2. 5. 2013, reagující na vyjádření žalovaného (stěžovatel s poukazem na skutečnost, že správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí opíraly o aplikaci Vyhlášky č. 1/2005 o závazných částech územního plánu

obce Vysoký Újezd, která byla vydána dne 28. 4. 2005 a následně obec dne 22. 9. 2005 vydala obecně závaznou vyhlášku o místním poplatku č. 1/2005 namítal, že došlo ke zrušení původní Vyhlášky č. 1/2005 o závazných částech územního plánu obce Vysoký újezd). Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro její podání (k ústavní konformitě tohoto ustanovení viz náleží Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05). V daném případě tak stěžovatel učinil opožděně (lhůta pro podání žaloby uplynula dne 13. 2. 2013), jednalo se tudíž o nově uplatněný žalobní bod a krajský soud proto nepochybil, když se touto námitkou nezabýval.

[30] Nejvyšší správní soud k této námitce pro úplnost konstatuje, že i kdyby ji stěžovatel vznesl včas, nebylo by možné jí přisvědčit. Územní plán vydaný podle předpisů platných do dne 31. 12. 2006 (respektive pouze jeho tzv. závazná část) byl sice publikován obecně závaznou vyhláškou obce, přesto se však jedná o správní akt, které nebylo možné měnit či rušit běžným postupem v rámci podzákoné normotvorby obcí (zde podle názoru stěžovatele obecně závaznou vyhláškou o místních poplatcích). Naopak bylo nutné postupovat podle § 30 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v tehdy účinném znění. Zjevně se tak jednalo o omyl v označení vyhlášky, který však nemůže mít vliv na platnost územního plánu. Domněnka stěžovatele je proto *prima facie* naprosto absurdní a zjevně nedůvodná.

[31] S přihlédnutím k výše uvedenému je zřejmé, že důvodná není ani námitka stěžovatele, v níž označil za chybné vyjádření odboru územního plánování a regionálního rozvoje správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 9. 2012, č. j. MBE/46812/2012/ÚPRR-SkO, sp. zn. 9204/2012/ÚPRR, na jehož základě vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, neboť odkazuje (podle názoru stěžovatele) na obecně závaznou vyhlášku č. 1/2005 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství ze dne 22. 9. 2005. K tomuto vyjádření Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejedná o závazné stanovisko (stěžovateli tak lze přisvědčit potud, že není pro stavební úřad závazné), neboť bylo vydáno totožným správním orgánem, který rozhodoval o žádosti stěžovatele o územní rozhodnutí [§ 6 písm. e/ stavebního zákona] a nejednalo se o vydání závazného stanoviska dotčeným orgánem podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ale o vyjádření úřadu územního plánování podle § 6 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Pokud krajský soud uvedené vyjádření označil za závazné stanovisko, dopustil se tedy v odůvodnění rozsudku dílčí nepřesnosti, která však nemá žádný vliv na správnost a přesvědčivost jeho závěrů ve věci samotné, jejíž podstatou je rozpor záměru stěžovatele s územním plánem z výše uvedených důvodů, které jsou ostatně přesně popsány také v předmětném vyjádření odboru územního plánování a regionálního rozvoje správního orgánu prvního stupně. Toto vyjádření je tudíž po obsahové stránce správné a správní orgán nepochybil, když z něj při posouzení věci vycházel.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž krajskému soudu vytкнуł, že nezjistil správně skutkovou podstatu z důvodu neznalosti konkrétní lokality, a proto nesprávně rozhodl. Krajský soud totiž v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku dostatečně popsal situaci v předmětné lokalitě, z čehož je patrné, že s ní byl ze spisu obeznámen a z těchto zjištění posléze vycházel při právním posouzení věci. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a relevantní argumentací stěžovatele. Přezkoumávaný rozsudek krajského soudu zdejší soud považuje za řádně zdůvodněný, neboť krajský soud vystihl podstatu věci a své závěry náležitě zdůvodnil přehlednou, přesnou, správnou a logickou argumentací. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti konkrétně nezmínil žádnou skutkovou okolnost, kterou krajský soud pominul, ani žádnou žalobní námitku, se kterou by se krajský soud nevypořádal.



pokračování

### III.

#### Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu